

Jelgavā.

Es pats labi zināju, kas esmu un kas ar mani ir noticis. Tas nebija maināms. Gāju pa Katoļu ielu Jelgavā kā varens vīrs un visā saredzēju zīmes. Logi, mākoņi, pretimnācēji – visi izturējās uzkrītoši parasti. Liels suns bez saimnieka gāja man pa priekšu, un es, protams, nevarēju paiet viņam garām. Man vajadzēja savaldīties, kad, nonācis pie mērķa, sastapu savējos.

Drīz mēs klusējot un neatskatoties izklīdām uz visām pusēm. Iekaucās ģitāras, skaļas, kā arī ļoti pazīstamas. Visi nesās uz skatuvi, un mēs veikli aizdzināmies līdz pašai priekšai. Uz skatuvei tuvākā sola aizvērtām acīm gulēja slavenais Joņevs, pilnībā pārcēlies sapņu valstī un tur droši vien baudīdams skolas gadu ainas.

Līdz šim es biju tāds kā skolotājas Raudupītes mīlulītis un visai klasei liku komatus. Tas notika tā – Raudupīte lasa diktātu, noskaita teikumu vienreiz, tad otrreiz, lai pielec visiem. Otrā lasījumā pie katra komata uzsitu ar pildspalvu pa solu asu, precīzu sitienu, un tūlīt visi ielika komatu. Kad Raudupīte lasīja vēlreiz visu diktātu, es atkal noklabināju komatus. Ne tikvien ar semikolliem, bet arī ar daudzpunktēm viņiem diemžēl bija jātiek galā pašiem. Es, Raudupītes priekšā juzdams slepenu nodevēja prieku, domāju, ka skolotājām vispār nevajag būt pārāk labām.

Urbis sagrāba mikrofonu, ierēkdamies: „Sveiks Jelgavā!” Pats nezinot, viņš precīzi izkļiedza vārdus, kas bija strēlnieku parole Ziemassvētku kaujās, un šoreiz vārdi aizgāja tālu. Pašā purva malā kāds guļošais uzrāvās sēdus. Jelgavas pusē bija dzirdama kanonāde. „Jau pie Jelgavas,” noteica mirušais strēlnieks un kārpījās ārā no zemes, un, uzmetis plecā šauteni, aizpogāja šineli, ašā karavīra gaitā mezdamiem trokšņa virzienā.

Paskatījos pāri upei uz pili. Tā bija tik liela, ka šķita zvilnam, nevis slejamies. Tikai vienā logā kaut kas tā kā spīdēja. Annas kundze, pils apkopēja un ilgstoša iedzīvotāja, man privātā sarunā bija atklājusi, ka pilī ir pilns ar spokiem, it īpaši otrajā stāvā.